

Fremsat den 27. januar 2010 af indenrigs- og socialministeren (Karen Ellemann)

Forslag

til

Lov om ændring af lov om social service

(Frit valg af hjælpemidler og boligindretning)

§ 1

I lov om social service, jf. lovbekendtgørelse nr. 941 af 1. oktober 2009, som ændret ved § 10 i lov nr. 434 af 8. maj 2006 og § 2 i lov nr. 316 af 28. april 2009, foretages følgende ændringer:

1. § 112, stk. 3, ophæves, og i stedet indsættes:

»Stk. 3. Ansøgeren kan vælge leverandør af hjælpemidler, jf. dog stk. 4. Hvis kommunalbestyrelsen har indgået en leverandøraftale, og ansøgeren ønsker at benytte en anden leverandør end den, som kommunalbestyrelsen har indgået leverandøraftale med, indkøber ansøgeren selv hjælpemidlet og får udgifterne hertil refunderet, dog højst med et beløb svarende til den pris, kommunen kunne have erhvervet hjælpemidlet til hos sin leverandør. Har kommunalbestyrelsen ikke indgået leverandøraftale, kan ansøgeren vælge leverandør, og støtten ydes efter regning, dog højst med et beløb svarende til prisen på det bedst egnede og billigste hjælpemiddel.

Stk. 4. Ansøgerens ret til at vælge leverandør af hjælpemidler efter stk. 3 gælder ikke, hvis kommunalbestyrelsen kan stille et hjælpemiddel til rådighed, som er fuldstændig identisk med det hjælpemiddel, som ansøgeren ønsker at anskaffe fra en anden leverandør.«

Stk. 4-6 bliver herefter stk. 5-7.

2. I § 116 indsættes efter stk. 1 som nye stykker:

»Stk. 2. En person, der er tilkendt hjælp efter stk. 1, kan, hvis den pågældende ønsker at benytte en anden håndværker end den, som kommunalbestyrelsen har valgt, vælge selv at lade boligindretningen udføre og få udgifterne hertil refunderet, dog højst med et beløb svarende til den pris, kommunen kunne have fået udført boligindretningen for hos den håndværker, som kommunen har valgt. På samme måde kan ansøgeren vælge andre materialer end dem, som kommunalbestyrelsen har anvist.

Stk. 3. Indenrigs- og socialministeren fastsætter nærmere regler om adgangen efter stk. 2 til at vælge håndværker og materialer i forbindelse med tilkendelse af hjælp til boligindretning, herunder om krav til håndværker samt om muligheden for at indgå aftale om tilbagelevering efter endt brug og aftale om reetablering og betingelserne herfor.«

Stk. 2-4 bliver herefter stk. 4-6.

3. I § 116, stk. 3, der bliver stk. 5, ændres »stk. 2« til: »stk. 4«.

4. I § 116, stk. 4, der bliver stk. 6, ændres »stk. 1 og 2« til: »stk. 1, 2 og 4«.

§ 2

Loven træder i kraft den 1. oktober 2010.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Indholdsfortegnelse

1. Lovforslagets baggrund og formål
2. Gældende ret
 - 2.1. Hjælpemidler
 - 2.2. Boligindretning
3. Lovforslagets indhold
 - 3.1. Frit valg af hjælpemidler
 - 3.2. Frit valg af boligindretning
4. Økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige
5. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet
6. Administrative konsekvenser for borgerne
7. Miljømæssige konsekvenser
8. Forholdet til EU-retten
9. Hørte myndigheder og organisationer
10. Sammenfattende skema

1. Lovforslagets baggrund og formål

Formålet med lovforslaget er at give adgang til frit valg af hjælpemidler og boligindretning for borgere med nedsat funktionsevne.

Lovforslaget fremsættes som led i udmøntningen af aftalen mellem regeringen og Dansk Folkeparti om finansloven for 2010. Lovforslaget udmønter desuden dele af regeringsgrundlaget og dele af kvalitetsreformen.

Forslaget skal endvidere ses som en udmøntning af regeringens generelle politik om at skabe lige muligheder for samfundets svage og udsatte grupper.

Regeringen ønsker med lovforslaget at forbedre vilkårene for borgere med nedsat funktionsevne gennem øgede og bedre valgmuligheder for den enkelte. Forslaget ændrer ikke ved kommunalbestyrelsens ansvar for at træde til med handicapkompenserende hjælp til borgere med funktionsnedsættelser.

Lovforslaget bygger på det grundlæggende menneskesyn, at der skal udvises respekt for borgernes forskellighed og den enkeltes ret til selv at vælge. Retten til at have indflydelse på eget liv skal gælde for alle, også

når tilstedeværelsen af en funktionsnedsættelse gør, at man får brug for hjælp fra det offentlige.

Forslaget tager udgangspunkt i den frit valgs-ordning, som i dag er gældende vedrørende særligt personlige hjælpemidler. Efter denne ordning, som blev indført ved lov nr. 497 af 12. juni 1996 om ændring af lov om social bistand (støtte til særligt personlige hjælpemidler), kan borgeren frit vælge leverandør af særligt personlige hjælpemidler, og borgeren kan mod betaling af en eventuel merpris købe et dyrere hjælpemiddel end det, som kommunalbestyrelsen har bevilget.

Forslaget imødekommer et ønske hos såvel borgerne som de handicappolitiske interesseorganisationer, som de senere år har efterspurgt et friere valg i forhold til såvel hjælpemidler som boligindretning

Med forslaget tilgodeses disse ønsker, og der gives endvidere mulighed for, at borgeren kan vælge andre materialer til boligindretning end dem, som kommunalbestyrelsen har bevilget støtte til.

2. Gældende ret

2.1. Hjælpemidler

Reglerne om støtte til hjælpemidler til borgere med nedsat funktionsevne findes i servicelovens § 112 og i bekendtgørelse nr. 987 af 6. august 2007, med senere ændring, om hjælp til anskaffelse af hjælpemidler og forbrugsgoder efter serviceloven.

Kommunalbestyrelsen skal, jf. servicelovens § 112, stk. 1, yde støtte til hjælpemidler til borgere med varigt nedsat fysisk eller psykisk funktionsevne, når hjælpemidlet i væsentlig grad kan afhjælpe de varige følger af funktionsnedsættelsen, i væsentlig grad kan lette den daglige tilværelse i hjemmet eller er nødvendigt for, at borgeren kan udøve et erhverv. Det fremgår af § 3 i ovennævnte bekendtgørelse, at hjælpen ydes til det bedst egnede og billigste hjælpemiddel. Det er kommunalbestyrelsen, der ud fra en konkret og individuel vurdering af borgerens samlede funktionsnedsættelse og de deraf affødte behov for kompensation i hver enkelt sag afgør, hvilket hjælpemiddel der er bedst egnet og billigst.

Kommunalbestyrelsen kan efter servicelovens § 112, stk. 2, bestemme, at et hjælpemiddel skal leveres af en bestemt leverandør, som kommunen har indgået leverandøraftale med. Hjælpemidler ydes dertil som altovervejende hovedregel i form af udlån fra kommunen. Dette betyder i praksis, at kommunen udleverer et bestemt hjælpemiddel til borgeren, når denne er visiteret til et

hjælpemiddel. Borgeren har således ingen indflydelse på valg af leverandør eller af det pågældende hjælpemiddel.

Undtaget herfra er servicelovens § 112, stk. 3, om særligt personlige hjælpemidler, hvor borgeren, hvis den pågældende ønsker at benytte en anden leverandør end den, som kommunalbestyrelsen har valgt, kan vælge selv at indkøbe hjælpemidlet og få udgifterne hertil refunderet. Der kan dog højst refunderes udgifter med et beløb svarende til den pris, kommunen kunne have erhvervet hjælpemidlet til hos sin leverandør. Har kommunalbestyrelsen ikke indgået leverandøraftale, kan borgeren vælge leverandør, og støtten ydes efter regning til det bevilgede hjælpemiddel.

Ved særligt personlige hjælpemidler forstås kørestole, som forudsætter individuel tilpasning og nødvendigvis må benyttes i hovedparten af dagens timer, ortopædisk fodtøj, arm- og benproteser, støttekorsetter og bandager m.v., parykker, brystproteser, stomihjælpemidler og kropsbårne synshjælpemidler til personer med en varigt nedsat synsfunktion eller medicinskoptisk definerede, varige øjenlidelser.

Herudover gælder der, jf. servicelovens § 112, stk. 4, en særlig frit valgs-ordning på høreapparatområdet, hvor borgere over 18 år kan vælge at få høreapparat udleveret hos en godkendt privat høreapparatleverandør med tilskud fra kommunalbestyrelsen. Tilskuddet udgør op til 6.230 kr. pr. høreapparat i 2010.

2.2. Boligindretning

Reglerne om hjælp til boligindretning til borgere med nedsat funktionsevne findes i servicelovens § 116.

Kommunalbestyrelsen skal efter servicelovens § 116, stk. 1, yde hjælp til indretning af bolig til borgere med varigt nedsat fysisk eller psykisk funktionsevne, når indretningen er nødvendig for at gøre boligen bedre egnet som opholdssted for den pågældende.

Kommunalbestyrelsen kan vælge, hvilken håndværker der skal udføre boligindretningen, og hvilke materialer der anvendes. Borgeren har således ikke krav på indflydelse på valg af håndværker og materialer. Dette skyldes, at hjælp til boligindretning ud fra en fortolkning af servicelovens § 116, stk. 1, har karakter af naturalhjælp, således at borgeren får bevilget selve boligindretningen og ikke et kontant beløb til udførelse af boligindretningen.

Borgeren får ejendomsretten til den boligindretning, som kommunalbestyrelsen yder hjælp til. Kommunalbestyrelsen vil derfor ikke, medmindre der er indgået særlig aftale herom, have krav på at få boligindretningen tilbageleveret efter endt brug.

Når der gives hjælp til boligindretning i en ejerbolig, kan der som udgangspunkt ikke gives tilsagn om dækning af udgifter til nødvendig reetablering af boligen. I det omfang der er indgået aftale om tilbagelevering af en bevilget boligindretning efter endt brug, vil der dog kunne indgås aftale om reetablering i forbindelse med bevillingen af boligindretningen. Hvis der er tale om en boligindretning i en lejebolig, skal der som udgangspunkt indgås aftale om reetablering mellem lejeren og kommunalbestyrelsen. Aftalen skal indgås i forbindelse med bevillingen af boligindretningen. Ifølge lejelovens § 29, stk. 9, har lejeren alene ret til at foretage boligindretning, hvis kommunalbestyrelsen garanterer for betaling af reetableringsudgifter ved lejers fraflytning. Lejeren skal underrette udlejeren, før boligindretningen finder sted. En lignende bestemmelse findes i lov om leje af almene boliger.

Kommunalbestyrelsen kan stille krav om tilbagebetaling af hjælp givet til boligindretning, hvis hjælpen er givet til indretning af en ejerbolig, som borgeren med funktionsnedsættelse er ejer af. Der kan dog kun stilles krav om tilbagebetaling, hvis boligindretningen medfører en ikke ubetydelig forøgelse af boligens værdi, også for andre. Den del af hjælpen, der modsvarer denne værdiforøgelse, ydes i form af et rente- og afdragsfrit lån, der forfalder til betaling ved ejerskifte. Til sikkerhed for dette lån oprettes og tinglyses et pantebrev i den ejendom, som boligindretningen vedrører. Der henvises herved til bekendtgørelse nr. 680 af 20. juni 2007 om afgrænsning af tilbagebetalingspligt og sikring ved pant for hjælp ydet til boligindretning og skift af bolig.

3. Lovforslagets indhold

3.1. Frit valg af hjælpemidler

Det foreslås, at borgeren kan vælge leverandør af hjælpemidler. Hvis kommunalbestyrelsen har indgået en leverandøraftale, og borgeren ønsker at benytte en anden leverandør end den, som kommunalbestyrelsen har indgået leverandøraftale med, indkøber borgeren selv hjælpemidlet og får udgifterne hertil refunderet, dog højst med et beløb svarende til den pris, kommunen kunne have erhvervet hjælpemidlet til hos sin leverandør. Har kommunalbestyrelsen ikke indgået leverandøraftale, kan borgeren vælge leverandør, og støtten ydes efter regning, dog højst med et beløb svarende til prisen på det bedst egnede og billigste hjælpemiddel.

Lovforslaget fremsættes med henblik på at sikre, at borgerne fremover gives ret til frit valg med hensyn til leverandør af alle typer af hjælpemidler. Det vil sige, at

den adgang til frit valg, der efter de gældende regler findes for særligt personlige hjælpemidler, foreslås udvidet til at gælde for alle hjælpemidler. Det foreslås endvidere, at borgeren mod betaling af prisdifferecen vil kunne vælge et dyrere hjælpemiddel end det, der er omfattet af kommunalbestyrelsens bevilling.

Det foreslås, at det er borgeren selv, der indkøber hjælpemidlet, hvorefter udgifterne refunderes af kommunalbestyrelsen. Hvis der er tale om et hjælpemiddel, der er omfattet af en af kommunalbestyrelsen indgået leverandøraftale, kan der højst refunderes udgifter med et beløb svarende til den pris, som kommunalbestyrelsen kunne have erhvervet hjælpemidlet for hos sin leverandør. Hvis der er tale om et hjælpemiddel, der ikke er omfattet af en leverandøraftale, kan borgeren vælge leverandør, og støtten ydes efter regning, dog højst med et beløb svarende til prisen på det bedst egnede og billigste hjælpemiddel.

Efter forslaget vil hjælpemidlet som udgangspunkt tilhøre kommunen, og det vil derfor skulle afleveres til kommunen, når borgeren ikke længere har brug for det. I tilfælde, hvor borgerens merkøb har medført, at hjælpemidlet har fået en generelt forøget anvendelighed også for andre borgere, foreslås det, at kommunen refunderer borgerens egenbetaling ved tilbagelevering. Muligheden for hel eller delvis refusion af egenbetalingen foreslås at bortfalde efter 4 år regnet fra købstidspunktet. Egenbetaling på op til 2.500 kr. refunderes ikke.

Den særlige frit valgs-ordning, som gælder i forhold til høreapparater, berøres ikke af dette forslag og videreføres derfor uændret.

Det foreslås, at borgerens ret til at vælge leverandør af hjælpemidler ikke skal gælde, hvis kommunalbestyrelsen kan stille et hjælpemiddel til rådighed, som er fuldstændig identisk med det hjælpemiddel, som borgeren ønsker at anskaffe. Denne undtagelse skal sikre, at der ikke indkøbes nye hjælpemidler, som er fuldstændig identiske med et hjælpemiddel, som kommunen kan stille til rådighed. Dette skal ses i sammenhæng med, at mange hjælpemidler er udlån, samt med kommunernes muligheder for at genanvende returnerede hjælpemidler, som fortsat er tidssvarende.

Retten til frit valg vil endvidere ikke gælde for redskaber, der er til fælles brug for personer i et botilbud efter servicelovens kap. 20 eller i en daginstitution, en klub eller en døgninstitution efter servicelovens kap. 7, 8 og 11. Dette hænger sammen med, at sådanne redskaber ikke er hjælpemidler i servicelovens forstand, men stilles til rådighed af botilbuddet, daginstitutionen, klubben eller døgninstitutionen. Dette er en videreførelse af gældende ret, jf. § 6 i bekendtgørelse nr. 987 af 6. august

2007, med senere ændring, om hjælp til anskaffelse af hjælpemidler og forbrugsgoder efter serviceloven.

På samme måde er redskaber såsom lifte eller plejesenge, som kommunen af hensyn til f.eks. medarbejderens arbejdsmiljø skal kunne vælge, heller ikke omfattet af retten til frit valg. Sådanne redskaber betragtes ligeledes ikke som hjælpemidler i servicelovens forstand, men er derimod omfattet af arbejdsmiljølovgivningen. Dette er også en videreførelse af gældende ret og følger af princippet om sektoransvar.

Lovforslaget har heller ikke til hensigt at ændre på det generelt gældende kompensationsprincip, hvorefter borgere med nedsat funktionsevne tilbydes ydelser og hjælpeforanstaltninger for i videst muligt omfang at kompensere for og minimere konsekvenserne af deres funktionsnedsættelse. Der skal fra kommunalbestyrelsens side således fortsat ydes den hjælp, som borgeren efter lovgivningen har krav på, uden at dette får økonomiske konsekvenser for borgeren. Det bemærkes herved, at bestemmelsen i § 3 i bekendtgørelse nr. 987 af 6. august 2007, med senere ændring, om hjælp til anskaffelse af hjælpemidler og forbrugsgoder efter serviceloven, hvorefter kommunalbestyrelsen skal yde støtte til det bedst egnede og billigste hjælpemiddel, videreføres uændret. Konsekvensen af lovforslaget vil således være, at borgerne får mulighed for selv at vælge leverandør samt mod merbetaling at vælge et dyrere hjælpemiddel, der stadig kompenserer for borgerens funktionsnedsættelse.

Det antages, at der frem til 2013 vil være en stigende udnyttelsesgrad i anvendelsen af det frie valg. Brugen af frit valg af hjælpemidler og boligindretning vil blive kortlagt ved en undersøgelse af anvendelsen tre år efter lovens ikrafttræden. Ved denne undersøgelse vil det bl.a. blive belyst, hvilke konsekvenser lovforslaget har i forhold til kommunernes muligheder for genanvendelse af hjælpemidler.

3.2. *Frit valg af boligindretning*

Dernæst foreslås det, at en borger, der er tilkendt hjælp til boligindretning, hvis den pågældende ønsker at benytte en anden håndværker end den, som kommunalbestyrelsen har valgt, kan vælge selv at lade boligindretningen udføre og få udgifterne hertil refunderet, dog højst med et beløb svarende til den pris, kommunen kunne have fået udført boligindretningen for hos den håndværker, som kommunen har valgt. På samme måde kan borgeren vælge andre materialer end dem, som kommunalbestyrelsen har anvist.

Lovforslaget giver således borgerne mulighed for at vælge en anden håndværker end den, som kommunen har valgt til at udføre en boligindretning bevilget efter serviceloven. Endvidere kan borgerne vælge andre materialer end dem, som kommunalbestyrelsen har bevilget. Borgerne skal selv betale en eventuel prisdifference i forhold til den støtte, som kommunalbestyrelsen yder.

Lovforslaget skal således sikre, at borgere med varigt nedsat fysisk eller psykisk funktionsevne får indflydelse på valg af håndværkere og/eller materialer til nødvendig boligindretning givet efter servicelovens § 116 som følge af funktionsnedsættelsen.

Det bemærkes herved, at forslaget alene omfatter de tilfælde, hvor der er tilkendt hjælp til boligindretning efter § 116, stk. 1, mens de tilfælde, hvor der tilkendes hjælp til boligskit efter § 116, stk. 2, falder udenfor. Hjælp til boligskit udmåles som et kontant tilskud, hvorfor regler om frit valg i denne forbindelse vil være overflødige, og de gældende regler om hjælp til boligskit foreslås derfor videreført uændret.

Lovforslaget har ikke til hensigt at ændre på, at borgere med varigt nedsat fysisk eller psykisk funktionsevne tilbydes handicapkompenserende hjælp til boligindretningen. Konsekvensen af lovforslaget vil være, at borgerne får mulighed for at vælge en anden håndværker end den, kommunalbestyrelsen har valgt til at udføre boligindretningen samt at vælge andre materialer end dem, som kommunalbestyrelsen har bevilget.

I overensstemmelse med gældende ret vil borgeren, hvis den pågældende vælger en boligindretning, der inkluderer ændringer, der ikke er bevilliget hjælp til, fortsat selv skulle afholde den ekstra udgift.

Kommunalbestyrelsen har, jf. de almindelige forvaltningsretlige grundsætninger, som myndighed ansvaret for, at borgeren modtager den hjælp, som borgeren efter afgørelsen om hjælp til boligindretning har krav på. Det indebærer, at kommunalbestyrelsen har pligt til at følge op på afgørelsen og pligt til at bevilge borgeren yderligere hjælp til boligindretning, når der er behov for det. Denne retstilstand foreslås videreført uændret.

Brugen af frit valg af boligindretning vil blive kortlagt ved en undersøgelse af anvendelsen tre år efter lovens ikrafttræden.

4. Økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige

De samlede offentlige udgifter som følge af lovforslaget forventes at udgøre 6,3 mio. kr. i 2010, 10,0 mio. kr. i 2011, 10,5 mio. kr. i 2012 og 12,0 mio. kr. i 2013. Fra

2014 og frem forventes de offentlige udgifter at udgøre 10,5 mio. kr. årligt. Forslaget forventes fuldt indfaset i 2012. For frit valg af hjælpemidler forventes det, at kommunerne vil have merudgifter til bl.a. information til borgerne, administrativt merarbejde samt tilbagelevering af hjælpemidler til kommunen ved merkøb i de tilfælde, hvor borgerens merkøb har givet hjælpemidlet en generelt forøget anvendelighed, og betingelserne for tilbagebetaling i øvrigt er opfyldt. For frit valg af boligindretning forventes det, at kommunerne vil have merudgifter til bl.a. information til borgerne og rådgivning. I 2013 er der afsat 1,5 mio. kr. til en kortlægning af brugen af frit valg af hjælpemidler og boligindretning.

Lovforslagets samlede økonomiske konsekvenser skal forhandles med kommunerne.

Der er blevet foretaget en VAKKS-analyse af, hvilken betydning lovforslaget vil have for kommunernes administration og selvstyre. Analysen har givet anledning til enkelte justeringer og præciseringer i bemærkningerne.

5. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet

Lovforslaget forventes ikke at have økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet.

6. Administrative konsekvenser for borgerne

Lovforslaget vurderes at medføre begrænsede administrative konsekvenser for borgerne. De administrative opgaver kan f.eks. bestå i afregning med leverandør eller håndværker og tilvejebringelse af dokumentation for, at det valgte hjælpemiddel eller de valgte materialer opfylder kravene i kommunalbestyrelsens bevilling.

7. Miljømæssige konsekvenser

Lovforslaget har ingen miljømæssige konsekvenser.

8. Forholdet til EU-retten

Lovforslaget indeholder ingen EU-retlige aspekter.

9. Hørte myndigheder og organisationer

Lovforslaget har været sendt i høring hos Advokatrådet, Ankestyrelsen, Center for Ligebehandling af Handicappede, Dansk Erhverv, Dansk Handicap forbund, Dansk Industri, Dansk Rehab Group, Dansk Socialrådgiverforening, Danske Fysioterapeuter, Danske Handicaporganisationer, Danske Regioner, Den Uvildige Konsulentordning på Handicapområdet, Det Centrale Handicapråd, Ergoterapeutforeningen, Foreningen af Socialchefer i Danmark, KL og Sjældne Diagnoser.

10. Sammenfattende skema

	Positive konsekvenser/ mindreudgifter	Negative konsekvenser/ merudgifter
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og regioner		Forslaget forventes at medføre samlede kommunale merudgifter på 6,3 mio. kr. i 2010, 10,0 mio. kr. i 2011 og 10,5 mio. kr. i 2012 og årene derefter. I 2013 forventes de statslige udgifter til en undersøgelse af ordningen at udgøre 1,5 mio. kr.
Administrative konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen	Af de samlede kommunale merudgifter, forventes de samlede administrative merudgifter at udgøre 5,1 mio. kr. i 2010, 7,1 mio. kr. i 2011, 7,4 mio. kr. i 2012 og årene derefter.
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Ingen
Miljømæssige konsekvenser	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for borgerne	Ingen	Lovforslaget vurderes at medføre begrænsede administrative konsekvenser for borgerne. De administrative opgaver kan f.eks. bestå i afregning med leverandør eller håndværker og tilvejebringelse af dokumentation for, at det valgte hjælpemiddel eller de valgte materialer opfylder kravene i kommunalbestyrelsens bevilling.
Forholdet til EU-retten	Forslaget indeholder ingen EU-retlige aspekter	

*Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser**Til § 1*

Til nr. 1

Den foreslåede bestemmelse indfører ret til frit valg af leverandør af hjælpemidler. Det frie valg omfatter også en ret for borgeren til frit at vælge at indkøbe et dyrere hjælpemiddel end det, som kommunalbestyrelsen har bevilget. Det foreslås, at det er borgeren selv, der indkøber hjælpemidlet, hvorefter udgifterne refunderes af kommunalbestyrelsen. Hvis der er tale om et hjælpemiddel, der er omfattet af en af kommunalbestyrelsen indgået leverandøraftale, kan der højst refunderes udgifter med et beløb svarende til den pris, som kommunalbestyrelsen kunne have erhvervet hjælpemidlet for hos sin leverandør. Hvis der er tale om et hjælpemiddel, der ikke er omfattet af en leverandøraftale, kan borgeren vælge leverandør, og støtten ydes efter regning, dog

højst med et beløb svarende til prisen på det bedst egnede og billigste hjælpemiddel. Den særlige regel vedrørende individuelt tilpassede kørestole, jf. § 14 i bekendtgørelse nr. 987 af 6. august 2007, med senere ændring, om hjælp til anskaffelse af hjælpemidler og forbrugsgoder efter serviceloven, foreslås opretholdt.

Såfremt lovforslaget vedtages, er det hensigten, at der vil blive foretaget ændringer i bekendtgørelse nr. 987 af 6. august 2007, med senere ændring, om hjælp til anskaffelse af hjælpemidler og forbrugsgoder efter serviceloven, hvor reglerne om frit valg vil blive uddybet i overensstemmelse med den foreslåede bestemmelse. Bekendtgørelsesændringen vil særligt vedrøre selve retten til frit valg, støtte til reparation og udskiftning af hjælpemidler, hvor borgeren har foretaget frit valg og kommunalbestyrelsens refusion af borgerens eventuelle egenbetaling ved frit valg.

Bekendtgørelsesændringerne ligger inden for rammerne af den gældende bemyndigelsesbestemmelse i ser-

vicelovens § 112, stk. 6, hvorefter indenrigs- og socialministeren bl.a. kan fastsætte regler om afgrænsningen af de hjælpemidler, hvortil der kan ydes støtte, regler om, i hvilket omfang modtageren selv betaler en del af udgiften til anskaffelse, reparation og drift af et hjælpemiddel og regler om, hvornår støtte til et hjælpemiddel kan ydes som udlån eller udleveres som naturalydelse.

Med lovforslaget tilsigtes ingen ændringer i princippet om støtte til det bedst egnede og billigste hjælpemiddel, jf. afsnit 2.1 i de almindelige bemærkninger. Det er kommunalbestyrelsen, der ud fra en konkret og individuel vurdering af borgerens samlede funktionsnedsættelse og de deraf affødte behov for kompensation i hver enkelt sag afgør, hvilket hjælpemiddel der er bedst egnet og billigst. Det skal fremgå af bevillingsskrivelsen, hvilket hjælpemiddel kommunalbestyrelsen anser som bedst egnet og billigst, og dermed hvilket hjælpemiddel kommunalbestyrelsen yder støtte til. Herved er borgeren på forhånd bekendt med, hvor meget støtte kommunalbestyrelsen vil yde og til hvilket hjælpemiddel, inden borgeren tager stilling til, om den pågældende ønsker at benytte retten til frit valg. Kommunalbestyrelsens afgørelse om, hvilket hjælpemiddel der er bedst egnet og billigst, kan påklages i det administrative klagesystem. Med lovforslaget er der ikke tilsigtet nogen ændringer i forhold til borgerens berettigelse til hjælpemidler. Det betyder bl.a., at borgeren fortsat skal have støtte til det bedst egnede og billigste hjælpemiddel.

Det er hensigten, at afregningen mellem borgeren, leverandøren og kommunalbestyrelsen i de tilfælde, hvor borgeren har benyttet sig af retten til frit valg, vil blive reguleret i den bekendtgørelse, som det påtænkes at udstede, hvis lovforslaget vedtages. Afregningen foreslås at ske efter samme regler, som er gældende under frit valgs-ordningen for særligt personlige hjælpemidler, jf. § 5, stk. 3, i bekendtgørelse nr. 987 af 6. august 2007, med senere ændring, om hjælp til anskaffelse af hjælpemidler og forbrugsgoder efter serviceloven. Efter denne regel sendes fakturaen for indkøbet af leverandøren til og afregnes direkte med kommunen. Borgeren hæfter selv for egenandelen, der afregnes direkte med leverandøren. Herved sikres det, at indførelsen af frit leverandørvalg for alle typer af hjælpemidler ikke indebærer en unødigt belastning af den enkelte borgers økonomi. Endvidere vil det med denne afregningsform være muligt for kommunerne at afløfte moms af regningen gennem momsrefusionsordningen for kommuner og regioner. Det er en forudsætning, at kommunen modtager en faktura, hvorpå momsen er anført.

Lovforslaget berører ikke den særlige frit valgs-ordning, som gælder i forhold til høreapparater. Denne ordning videreføres således uændret.

Lovforslaget foreslås at følge de principper, der i dag er gældende for det frie leverandørvalg af særligt personlige hjælpemidler. Med forslaget er det derfor ikke hensigten at ændre på kommunalbestyrelsens forsyningsforpligtelse, ligesom det fortsat vil være kommunen, der ejer hjælpemidlet.

Uanset borgerens frie valg af leverandør vil det offentlige tilskud til hjælpemidlet ikke kunne udløses, hvis borgeren vælger et hjælpemiddel, der ikke opfylder de faglige specifikationer og krav til egnethed, som kommunalbestyrelsen har opstillet.

Den foreslåede bestemmelse medfører ikke ændringer i de gældende regler om støtte til reparation og udskiftning af hjælpemidler, jf. § 4 i bekendtgørelse nr. 987 af 6. august 2007, med senere ændring, om hjælp til anskaffelse af hjælpemidler og forbrugsgoder efter serviceloven, hvorefter hjælp til reparation og udskiftning af hjælpemidler ydes efter behov. Hvis der på grund af borgerens frie valg af hjælpemiddel undtagelsesvis skulle blive tale om ekstraordinært dyre eller hyppige reparationer eller hyppigere udskiftninger, foreslås det, at udgiften hertil vil skulle afholdes af borgeren selv.

Hvis lovforslaget vedtages, er det hensigten, at der i den bekendtgørelse, som påtænkes at blive udstedt, vil blive fastsat en regel om, at hjælpemidlet som udgangspunkt tilhører kommunen, og det skal derfor afleveres til kommunen, når borgeren ikke længere har brug for det. I tilfælde, hvor borgerens merkøb har medført, at hjælpemidlet har fået en generelt forøget anvendelighed også for andre borgere, foreslås det, at kommunen refunderer borgerens egenbetaling ved tilbagelevering. Et eksempel, hvor hjælpemidlet har fået en generelt forøget anvendelighed, er, hvor hjælpemidlet pga. borgerens merkøb har fået yderligere funktioner, som andre borgere også kan have glæde af. Muligheden for hel eller delvis refusion af egenbetalingen foreslås at bortfalde efter 4 år regnet fra købstidspunktet. Egenbetaling på op til 2.500 kr. refunderes ikke. Det er kommunalbestyrelsen, der træffer afgørelse om refusion af egenbetaling ved tilbagelevering, og afgørelsen kan påklages i det administrative klagesystem.

Kommunalbestyrelsen skal, hvis lovforslaget vedtages, som en del af sin generelle rådgivnings- og vejledningsforpligtelse yde rådgivning om det frie valg af hjælpemidler, herunder om konsekvenserne af at have benyttet retten til frit valg i forhold til tilbagelevering af hjælpemidlet efter endt brug. Det bemærkes, at der ikke herudover med lovforslaget er tiltænkt ændringer i kom-

munalbestyrelsens rådgivnings- og vejledningsforpligtelse. Det vil sige, at borgerne i hjælpemiddelsager skal tilbydes vejledning fra kommunen i samme omfang, som det sker efter de nugældende regler. Det kan f.eks. dreje sig om vejledning i valg af hjælpemiddel eller instruktion i brugen heraf.

Som en del af vejledningen skal der som nævnt informeres om adgangen til frit valg samt konsekvenserne af at benytte frit valgs-ordningen, f.eks. i forhold til tilbagelevering af hjælpemidlet efter endt brug og reglerne om refusion i forbindelse med et eventuelt merkøb. Derimod vil der ikke kunne pålægges kommunalbestyrelsen en udvidet vejledningsforpligtelse i de tilfælde, hvor borgeren har benyttet frit valg og f.eks. har købt et hjælpemiddel, der har funktioner, som rækker ud over de funktioner, der er i det hjælpemiddel, som kommunalbestyrelsen vurderer som værende bedst egnet og billigst. Det påhviler således ikke kommunalbestyrelsen at yde ekstra vejledning, som er en konsekvens af borgernes benyttelse af frit valgs-ordningen, ligesom det ikke påhviler kommunalbestyrelsen at yde vejledning om leverandører af hjælpemidler som et led i borgernes frie valg.

Redskaber, der er til fælles brug for personer i et botilbud efter servicelovens kap. 20 eller i en daginstitution, en klub eller en døgninstitution efter servicelovens kap. 7, 8 og 11, er ikke omfattet af retten til frit valg. Begrundelsen herfor er, at sådanne redskaber, som stilles til rådighed af botilbuddet, daginstitutionen, klubben eller døgninstitutionen, jf. § 6 i bekendtgørelse nr. 987 af 6. august 2007, med senere ændring, om hjælp til anskaffelse af hjælpemidler og forbrugsgoder efter serviceloven, ikke er hjælpemidler i servicelovens forstand. Det er hensigten at videreføre denne regel i den bekendtgørelse, som påtænkes udstedt, hvis lovforslaget vedtages.

Endvidere er f.eks. redskaber, f.eks. lifte eller plejesenge, som er nødvendige af hensyn til de kommunale medarbejders arbejdsmiljø, heller ikke omfattet af retten til frit valg. Dette følger af princippet om sektoransvar, som ikke berøres ved den foreslåede bestemmelse.

Det foreslås i *stk. 4*, at der gøres en undtagelse i borgernes ret til frit valg. Det foreslås, at borgernes ret til frit valg ikke gælder, hvis kommunalbestyrelsen kan stille et hjælpemiddel til rådighed, som er fuldstændig identisk med det hjælpemiddel, som borgeren ønsker at anskaffe. Undtagelsen skal forstås snævert, således at det frie valg alene afskæres i de tilfælde, hvor borgeren ønsker at indkøbe et hjælpemiddel, som er fuldstændig identisk med det, som kommunalbestyrelsen kan stille til rådighed. Som et eksempel kan nævnes, at borgeren har fået bevilget en rollator af mærket XX. På kommu-

nens hjælpemiddellager findes en brugt rollator af dette mærke. Men borgeren ønsker en fuldstændig identisk rollator af samme mærke, men en ny. I denne situation vil borgeren ikke kunne benytte sig af retten til frit valg.

Til nr. 2

Den foreslåede bestemmelse i *stk. 2* indfører ret til frit valg af anden håndværker i forbindelse med en bevilget boligindretning i forhold til den, som kommunalbestyrelsen har valgt. Desuden vil borgeren kunne vælge andre materialer end dem, som kommunalbestyrelsen har bevilget. Bestemmelsen gælder kun for borgere, der er tilkendt hjælp til boligindretning efter § 116, *stk. 1*. Det foreslås, at de ekstra udgifter, som er forbundet med det frie valg, skal afholdes af borgeren. Det skal fremgå af bevillingsskrivelsen, hvilken specifik boligindretning kommunalbestyrelsen vil yde støtte til, og hvilken håndværker kommunalbestyrelsen har valgt til at udføre arbejdet, således at borgeren på forhånd er bekendt hermed, inden den pågældende tager stilling til spørgsmålet om at benytte retten til frit valg.

Der er med den foreslåede bestemmelse ikke tiltænkt nogen ændringer i forhold til spørgsmålet om berettigelse til hjælp til boligindretning.

Borgernes ret til at vælge en anden håndværker end den, som kommunalbestyrelsen har valgt, foreslås gjort betinget af, at den valgte håndværker er faglært og momsregistreret. Tilsvarende foreslås borgernes ret til at vælge andre materialer til boligindretning end dem, kommunalbestyrelsen har bestemt, gjort betinget af, at de valgte materialer kan sikre, at den bevilgede boligindretning tjener til at gøre boligen bedre egnet som opholdssted for den pågældende. Det er hensigten at fastsætte regler herom i den bekendtgørelse, som påtænkes udstedt med hjemmel i den foreslåede *stk. 3*, såfremt lovforslaget vedtages.

Det foreslås, at borgeren selv betaler differencen mellem den udgift, som kommunalbestyrelsen har bevilget til boligindretningen, og det beløb, som de valgte materialer koster, og/eller det beløb, som den valgte håndværker skal have for arbejdets udførelse.

Det er hensigten, at der i den bekendtgørelse, som påtænkes udstedt med hjemmel i det foreslåede *stk. 3*, hvis lovforslaget vedtages, vil blive fastsat en regel om den måde, hvorpå der skal afregnes mellem borger, håndværker og kommune. Ifølge denne regel vil fakturaen for boligindretningen af håndværkeren skulle sendes til og afregnes direkte med kommunen. Borgeren hæfter selv for egenandelen, der afregnes direkte med leverandøren.

Herved sikres det, at indførelsen af frit valg i forbindelse med boligindretning ikke indebærer en unødigt

belastning af den enkelte borgers økonomi. Endvidere vil det med denne afregningsform være muligt for kommunerne at afløfte moms af regningen gennem momsrefusionsordningen for kommuner og regioner. Det er en forudsætning, at kommunen modtager en faktura, hvorpå momsen er anført.

Efter gældende ret påhviler det som udgangspunkt borgeren selv at afholde udgifter til almindelig reparation og vedligeholdelse af en bevilget boligindretning, da der ikke er hjemmel i serviceloven til at dække sådanne udgifter. Dette foreslås ikke ændret med dette lovforslag, hvorfor borgeren i de tilfælde, hvor den pågældende har benyttet sig af adgangen til frit at vælge håndværker og/eller materialer til boligindretningen, selv vil skulle afholde udgifter til almindelig reparation og vedligeholdelse. Der kan i særlige tilfælde ydes hjælp til reparation og vedligeholdelse af en bevilget boligindretning, hvis udgiften efter en konkret vurdering må anses som en nødvendig merudgift som følge af funktionsnedsettelsen. I overensstemmelse med gældende ret gives hjælpen da efter servicelovens § 41 om merudgiftsydelse til børn eller servicelovens § 100 om merudgiftsydelse til voksne. Denne mulighed for hjælp i særlige tilfælde foreslås videreført uændret.

Kommunalbestyrelsen skal, hvis lovforslaget vedtages, som led i sin almindelige rådgivnings- og vejledningsforpligtelse yde rådgivning om det frie valg af boligindretning, herunder om konsekvenserne af at benytte ordningen, f.eks. i forhold til betydningen af frit valg i forhold til hjælp til reetablering. Herudover sker der ikke ændringer i forhold til kommunalbestyrelsens rådgivnings- og vejledningsforpligtelse. Der skal således ydes den samme rådgivning og vejledning som i dag.

Såfremt lovforslaget vedtages, er det hensigten, at der i den bekendtgørelse, som påtænkes udstedt med hjemmel i det foreslåede *stk. 3*, vil blive fastsat en regel om muligheden for at indgå aftale om tilbagelevering efter endt brug. Af denne regel foreslås det at fremgå, at hvis der samtidig med bevillingen af boligindretningen er indgået aftale om tilbagelevering efter endt brug, og borgeren har benyttet sig af retten til frit at vælge andre materialer, end dem kommunalbestyrelsen har bevilget, har kommunalbestyrelsen ikke pligt til at refundere borgeren de ekstra udgifter til materialer, der er afholdt, i forbindelse med tilbageleveringen. Kommunalbestyrelsen må ved indgåelsen af aftalen om tilbagelevering vejlede borgeren herom, så borgeren ved aftalens indgåelse er bekendt med konsekvenserne.

Hvis der samtidig med bevillingen af boligindretningen er indgået aftale om reetablering, foreslås det, at kommunalbestyrelsen alene har pligt til at foretage reetablering i forhold til den boligindretning, som kom-

munalbestyrelsen har ydet hjælp til. Eventuelle yderligere udgifter til reetablering, som måtte være opstået som følge af borgerens frie valg, må borgeren selv afholde. Det er hensigten at fastsætte en regel herom i den bekendtgørelse, som påtænkes udstedt med hjemmel i det foreslåede *stk. 3*, hvis lovforslaget vedtages.

Det bemærkes herved i forhold til lejelovgivningen, at det følger af lejelovens § 29, stk. 9, at lejer af en beboelseslejlighed eller et værelse til helårsbeboelse har ret til at foretage boligindretning efter bestemmelserne i servicelovens § 116, hvis kommunalbestyrelsen garanterer for betaling af reetableringsudgifter ved lejerens fraflytning. Lejerens ret til at foretage boligindretning i lejemålet er således betinget af, at kommunalbestyrelsen garanterer for reetableringsudgifterne ved fraflytning. Hvis lejer vælger en anden håndværker til udførelsen af boligindretningen end den, som kommunalbestyrelsen har valgt, og dette medfører en anden og dyrere løsning end den, som kommunalbestyrelsen har bevilget, kan udlejer nægte lejer at få foretaget boligindretningen, da der kun foreligger kommunegaranti for en del af beløbet. Hvis en lejer skal benytte sig af adgangen til frit valg af håndværker, vil det derfor forudsætte, at lejer kan indgå en aftale med udlejer.

I forhold til reglerne om pant og tilbagebetalingspligt foreslås det, at det vil være den boligindretning, som kommunalbestyrelsen har bevilget, der danner grundlag for en vurdering af, om borgeren kan pålægges en tilbagebetalingspligt, og om kommunalbestyrelsens krav kan sikres ved pant i ejendommen. En eventuel værdifølgelse af ejendommen som følge af borgerens frie valg af andre materialer end dem, kommunalbestyrelsen har bevilget, vil således ikke kunne medregnes i kommunalbestyrelsens krav. Hvis lovforslaget vedtages, er det hensigten, at dette tilføjes i bekendtgørelse nr. 680 af 20. juni 2007 om afgrænsning af tilbagebetalingspligt og sikring ved pant for hjælp ydet til boligindretning og skift af bolig.

Det foreslåede *stk. 3* giver indenrigs- og socialministeren hjemmel til i en bekendtgørelse at fastsætte nærmere regler om adgangen til at vælge håndværker og materialer i forbindelse med tilkendelse af hjælp til boligindretning, herunder om krav til håndværker samt om muligheden for at indgå aftale om tilbagelevering efter endt brug og aftale om reetablering og betingelserne herfor. For en nærmere beskrivelse af, hvorledes den foreslåede bestemmelse påtænkes udnyttet, hvis lovforslaget vedtages, henvises i det hele til afsnittene umiddelbart ovenfor.

Til nr. 3-4

Der er alene tale om konsekvensændringer.

Til § 2

Det foreslås, at loven træder i kraft den 1. oktober 2010.

Lovforslaget sammenholdt med gældende lov

*Gældende formulering**Lovforslaget***§ 1**

§ 112. Kommunalbestyrelsen skal yde støtte til hjælpemidler til personer med varigt nedsat fysisk eller psykisk funktionsevne, når hjælpemidlet

- 1) i væsentlig grad kan afhjælpe de varige følger af den nedsatte funktionsevne,
- 2) i væsentlig grad kan lette den daglige tilværelse i hjemmet eller
- 3) er nødvendigt for, at den pågældende kan udøve et erhverv.

Stk. 2. Kommunalbestyrelsen kan bestemme, at et hjælpemiddel skal leveres af bestemte leverandører. I forbindelse med kommunalbestyrelsens indgåelse af leverandøraftaler inddrages repræsentanter for brugerne ved udarbejdelse af kravspecifikationerne.

Stk. 3. For særligt personlige hjælpemidler kan ansøgeren, såfremt den pågældende ønsker at benytte en anden leverandør end den, som kommunalbestyrelsen har valgt, vælge selv at indkøbe hjælpemidlet og få udgifterne hertil refunderet, dog højst med et beløb svarende til den pris, kommunen kunne have erhvervet hjælpemidlet til hos sin leverandør. Har kommunalbestyrelsen ikke indgået leverandøraftale, kan ansøgeren vælge leverandør. Ved særligt personlige hjælpemidler forstås kørestole, som forudsætter individuel tilpasning og nødvendigvis må benyttes i hovedparten af dagens timer, ortopædisk fodtøj, arm- og benproteser, støttekorsetter og bandager m.v., parykker, brystproteser, stomihjælpemidler og kropsbårne synshjælpemidler til personer med en varigt nedsat synsfunktion eller medicinskoptisk definerede, varige øjenlidelser. Kørestole, hvortil der er ydet støtte efter denne lov, betragtes som udlån og skal tilbageleveres til kommunen, når brugerne ikke har brug for dem mere.

Stk. 4. Når en ansøger, der er fyldt 18 år, vælger en anden leverandør end den, som kommunalbe-

I lov om social service, jf. lovbekendtgørelse nr. 941 af 1. oktober 2009, som ændret ved § 10 i lov nr. 434 af 8. maj 2006 og § 2 i lov nr. 316 af 28. april 2009, foretages følgende ændringer:

1. § 112, stk. 3, ophæves, og i stedet indsættes:

»*Stk. 3.* Ansøgeren kan vælge leverandør af hjælpemidler, jf. dog stk. 4. Hvis kommunalbestyrelsen har indgået en leverandøraftale, og ansøgeren ønsker at benytte en anden leverandør end den, som kommunalbestyrelsen har indgået leverandøraftale med, indkøber ansøgeren selv hjælpemidlet og får udgifterne hertil refunderet, dog højst med et beløb svarende til den pris, kommunen kunne have erhvervet hjælpemidlet til hos sin leverandør. Har kommunalbestyrelsen ikke indgået leverandøraftale, kan ansøgeren vælge leverandør, og støtten ydes efter regning, dog højst med et beløb svarende til prisen på det bedst egnede og billigste hjælpemiddel.

Stk. 4. Ansøgerens ret til at vælge leverandør af hjælpemidler efter stk. 3 gælder ikke, hvis kommunalbestyrelsen kan stille et hjælpemiddel til rådighed, som er fuldstændig identisk med det hjælpemiddel, som ansøgeren ønsker at anskaffe fra en anden leverandør.«

Stk. 4-6 bliver herefter stk. 5-7.

styrelsen anviser, ydes et tilskud på indtil kr. 5.420 pr. høreapparat, hvis ansøgeren er henvist til høreapparatbehandling af en speciallæge i øre-, næse- og halssygdomme. Tilskuddet omfatter høreprøve, høreapparat, tilpasning, service og garanti og er inkl. moms. Tilskuddet kan ikke udgøre mere end de faktiske udgifter og kan alene ydes til høreapparater, der udleveres fra en godkendt leverandør.

Stk. 5. Ministeren for sundhed og forebyggelse fastsætter i en bekendtgørelse regler om sikring af kvaliteten af ydelserne hos private høreapparatleverandører, herunder regler om godkendelse af private leverandører og opkrævning af betaling for omkostninger ved udstedelse og vedligeholdelse af godkendelse.

Stk. 6. Indenrigs- og socialministeren kan i en bekendtgørelse fastsætte regler om

- 1) afgrænsningen af de hjælpemidler, hvortil der kan ydes støtte, og adgangen til genanskaffelse,
- 2) i hvilket omfang modtageren selv betaler en del af udgiften til anskaffelse, reparation og drift af et hjælpemiddel,
- 3) hvornår støtte til et hjælpemiddel kan ydes som udlån eller udleveres som naturalydelse,
- 4) hvorvidt der skal gælde særlige betingelser for støtte til visse hjælpemidler, herunder muligheden for udlevering af visse hjælpemidler fra en offentlig institution, og
- 5) hvorvidt visse hjælpemidler kan stilles til rådighed som led i et botilbud.

§ 116. Kommunalbestyrelsen skal yde hjælp til indretning af bolig til personer med varigt nedsat fysisk eller psykisk funktionsevne, når indretning er nødvendig for at gøre boligen bedre egnet som opholdssted for den pågældende.

Stk. 2. I de ganske særlige tilfælde, hvor hjælp efter stk. 1 ikke er tilstrækkelig til at gøre boligen egnet som opholdssted, kan kommunalbestyrelsen yde hjælp til dækning af udgifter til anskaffelse af anden bolig til personer med betydelig og varigt nedsat fysisk eller psykisk funktionsevne. Det er en betingelse, at der ikke kan anvises anden bolig, som dækker den pågældendes behov.

Stk. 3. Personer, der modtager social pension, kan ikke få hjælp efter stk. 2, medmindre det drejer sig om personer, der har en hjælpeordning efter § 96.

Stk. 4. Indenrigs- og socialministeren fastsætter i en bekendtgørelse nærmere regler om, i hvilket om-

2. I § 116 indsættes efter stk. 1 som nye stykker:

»*Stk. 2.* En person, der er tilkendt hjælp efter stk. 1, kan, hvis den pågældende ønsker at benytte en anden håndværker end den, som kommunalbestyrelsen har valgt, vælge selv at lade boligindretningen udføre og få udgifterne hertil refunderet, dog højst med et beløb svarende til den pris, kommunen kunne have fået udført boligindretningen for hos den håndværker, som kommunen har valgt. På samme måde kan ansøgeren vælge andre materialer end dem, som kommunalbestyrelsen har anvist.

Stk. 3. Indenrigs- og socialministeren fastsætter nærmere regler om adgangen efter stk. 2 til at vælge håndværker og materialer i forbindelse med tilkendelse af hjælp til boligindretning, herunder om krav til håndværker samt om muligheden for at indgå aftale om tilbagelevering efter endt brug og aftale om reetablering og betingelserne herfor.«

fang hjælp efter stk. 1 og 2 skal tilbagebetales, herunder i hvilket omfang det tilbagebetalingspligtige beløb kan sikres ved pant i ejendommen.

Stk. 2-4 bliver herefter stk. 4-6.

3. I § 116, stk. 3, der bliver stk. 5, ændres »stk. 2« til: »stk. 4«.

4. I § 116, stk. 4, der bliver stk. 6, ændres »stk. 1 og 2« til: »stk. 1, 2 og 4«.

§ 2

Loven træder i kraft den 1. oktober 2010.